

Blud je nevývratný...
/MUDr. Miroslav Plzák/

Číslo 29
léto 1994

DOBRY DEN!

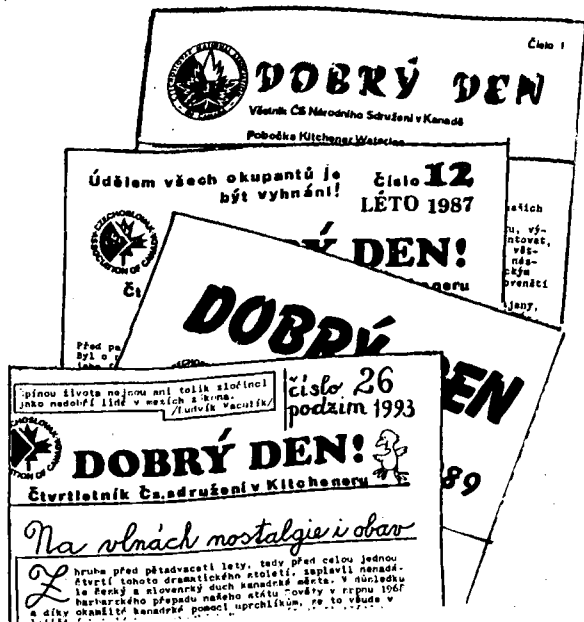
Čtvrtletník Čs. sdružení v Kitcheneru

JAK TEN ČAS LETÍ

I když to člověk do omrzení opakuje, přesto nad skutečností „jak ten čas letí“ znova a znova žasne. Zejména Vánoce, narozeniny, pohled na potomstvo, ale i různá výročí nás neustále vybízejí tento fakt oslavovat, či naopak nad ním s povzdechem hořekovat. Pamatujete se, jak jsme s tím samým údivem říkali, že „už jsme pět let v Kanadě“? Nu prosím, to bylo v třiasedmdesátém roce! Trudeau nosil dlouhé vlasy ve stylu hippies, u jižních sousedů byl na vrcholu moci 37. prezident Spojených států R. Nixon, v Kremlu L.I. Brežněv vychutnával svoje imperátorské sny „věčného“ gosudara a my jsme byli mladí...

Leč čas míjel, Trudeauova hlava notně prořídla, USA pochovaly Richarda Nixona, po Brežněvovi snad ani pes nestékne a my, ne už tak mladí, zjišťujeme, že tomu je právě deset let od doby, kdy jste dostali do rukou první číslo našeho časopisu Dobrý den! Jak ten čas letí!

První číslo v létě 1984 editoval Břetislav Brixl, který se ale vzápětí odstěhoval a tak druhého čísla se z pověření výboru odbočky ujal Pavel Král, dnes neodmyslitelná postava torontského Nového divadla. Ale i on se přestěhoval a tak na jaře příštího roku vyšlo 3. číslo editované Vladimírem Bubákem, který časopis udržoval v chodu až do léta 1987. Další rok, až do léta 1988 šéfoval informacím

v Dobrém dnu Stanislav Reiniš, známá osobnost exilového tisku a spoluzakladatel časopisu Západ. Sedmácté číslo vyšlo v létě 1989 díky panu Myšičkovi a pak nastala odmlka, vyvolaná převratnými dějinnými událostmi toho roku. Když se prach, způsobený pádem komunismu usadil, vyšlo na podzim 1991 18. číslo, od kterého řídím v ruce editorské pero našeho čtvrtletníku opět Vladimír Bubák.

Toto stručné „curriculum vitae“ doplňujeme přáním, aby Dobrý den i nadále byl čtivým, zajímavým a zejména kamarádkým dopisem,

spíše dopisem plným pohody, než strohým věstníkem s úřední patinou jakési všemohoucí organizace. Dopisem, který udržuje vzájemné povědomí Čechů i Slováků a informuje o věcech společných. Díky všem, kteří se na jeho existenci podílejí, díky všem čtenářům za upřímný zájem a podporu!

A není možné zapomenout: 21. srpna uplyne 26 let od hanebného přepadu Československa bolševickými hordami, 26 let od události, která poznamenala naše životy i předznamenala nevyhnutelnost konečného pádu komunistické totality v naší zemi. Jak ten čas letí!

Naše kronika

Naše dlouholetá členka, akademická malířka Věra Havlíková se 26. července dožila v plné svěžesti 86 let. Do dalších roků plodného života přejeme paní Havlíkové hodně zdraví a štěstí. S její tvorbou se budeme moci

seznámit na výstavě, která se uskuteční v nové radnici na King St. v Kitcheneru v měsíci říjnu. O vernisáži budeme ještě informovat.

C mlouváme se čtenářům, že v našem časopise dnes nenajdou avízovaný článek pana R.Hedvíčka „O emigrantech a jiných věcech“. Autor totiž svůj článek nabídl i časopisu Polygon, který jej uveřejnil. Dobrý den zásadně nepřebírá články z jiných tiskovin, dokonce ani z Mladé fronty dnes ne a těží jen výhradně z vlastních zdrojů. Děkujeme autorovi i čtenářům za pochopení.

Zdá se, že pár jednotlivců mimo okruh naší odbočky, dští popel a síru na kitchenerský Dobrý den. Děje se tak nezvyklou, jaksi „postranní“ cestou. Na adresu našeho časopisu totiž k dnešnímu dni - 1.srpna 1994 - nedošel ani jeden dopis s negativním, či odmítavým stanoviskem, a proto také nemáme nejmenší důvod k jakýmkoliv polemikám...

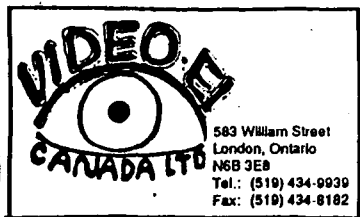
A „na inkoust“, jak svůj peněžitý příspěvek charakterizoval jeden ze čtenářů, nám do dnešního čísla přispěli tito dárci:

Manželé Piňosovi	60.-	M.Jordanov/St.Thomas/	10.-
R.Hanzlík/Toronto/	30.-	K.Slezák /London/	5.-
E.Ottová/Toronto/	25.-	J.Dvořáčková	5.-
M.Celerinová/London/	10.-	L.Táborský	5.-
P.Gaman	10.-		

Děkujeme všem a slibujeme, že se vynasnažíme psát bez kaněk!

V neděli 24.července jsme zažili mimořádný večer. Do St. Jacobské PVS /kdo nebyl na vojně - Politicko-výchovná světnice - zvaná Pévéska/ se osobně dostavil zástupce pro věci politické, soudruh poručík Troník, aby nám položil několik kontrolních otázek, na které hned ochotně

dával odpovědi. Tak jsme si opět ověřili, že „do obrněného transportéru se vejde dvacet až pětadvacet západoněmeckých soudruhů.“ Ano, byl mezi námi vynikající herec, člen činohry Národního divadla vyšlý z vynikající brněnské herecké líně /Pešek, Höger, Menšík, Polívka/ pan Miroslav Donutil. V St. Jacobské hale se už vystřídal celá řada herců, zpěváků i komiků, ale tak jako tentokrát, jsme se snad ještě neba-
vili. Vystoupení plné smíchu organizoval pan Josef Mára, kře-
nému touto cestou děkujeme. A ti, kteří

soudruha poručíka Troníka zmeškali osobně, mají možnost jeho důstojnické schopností a kvality obdivovat ve filmu - podle Švanderlíkovy předlohy -, „Černí baroni“. Kazetu s filmem vám nabízí Video -El v Londonu. Nenechte si ujít výborně udělaný film, zaručující osvě-
řující zábavu zejména těm, kteří „u toho“ také byli! A jak nám v besedě pan Miroslav Donutil prozradil - je naděje, že příští rok opět přijede - spolu s Ivou Janžurovou a Ionesco-
vou hrou „Židle“.

řující zábavu zejména těm, kteří „u toho“ také byli! A jak nám v besedě pan Miroslav Donutil prozradil - je naděje, že příští rok opět přijede - spolu s Ivou Janžurovou a Ionesco-
vou hrou „Židle“.

Zajímavá knížka vzpomínek známého psychiatra, zakladatele „Linky důvěry“, ale i úspěšného autora divadelních her vyšla v pražském nakladatelství Exit. Jmenuje se „MUDr. Plzák se zpovídá“ a podtitul napovídá ještě více: slavní a slavné psychiatrické „případy“ 1950 - 1989. Knižka, humorně zabarvená je vlastně malým průvodcem po světě pražských divadel i psychiatrických léčeben v uvedených letech. Na stránkách knížky se setkáte s J. Werichem, M. Kopeckým, J. Suchým, J. Šlitrem, L. Sobotou, M. Šimkem, zkrátka snad kompletně se všemi herci a zpěváky posledního třicetiletí, z nichž někteří navštívili dr. Plzáka ne pouze jako divadelní přátelé a spolupracovníci, ale i jako pacienti. Přitom je knížka psaná decentně a v odborné sféře psychiatrie zaujme i laika. Posuďte na př. jak dr. Plzák popisuje paranoii./Str.71/: --- A když si někdo stěžoval, tak to byl

paranoik, osobnost velice nebezpečná, všechno vztahující na sebe. Jsou to lidé mimořádně elokventní, výmluvní, výřeční. S nimi však musí člověk přijít častěji do styku, aby je rozpoznal. Je nepředstavitelné, co dokáže paranoik, jakou svízel působí třeba lidem v domě, spolunájemníkům, jak je osočuje z toho, že mu pouštějí plyn do bytu nebo schválně dělají to či ono. Paranoik udává, píše neustálé stížnosti, ale protože se jinak chová klidně, dokonce když hovoří, vyjadřuje se jako by smysluplně, je vlastně jeden z největších problémů psychiatrie - dostat tyhle lidi do ústavu...
Knižka sice nenáročná, ale plná zajímavostí stojí 79 Kč a uvidíte-li ji na pultech knihkupectví, neváhejte...

a ještě Něco ke čtení...

Rostislav Hedvíček

CH těl bych čtenáře upozornit na nebyvalou knihu „Hněj země“ Zdeny Salivarové, oficiálně poslední svazek vydaný Škvoreckými. Tento román - dokument/jak jej Salivarová sama označuje/ je veliké zrcadlo nastavené do tváře nám, emigrantům a každý z nás se v něm může najít a poznat, se všemi námi prožitými situacemi v minulosti i přítomnosti. Označení „román - dokument“ sedí absolutně přesně, je to román ve formě dopisu, ale je to hlavně mrazivý a přesný dokument o lidech, které známe/ a i přes někdy jen trochu změněná jména rychle poznáme/. Z knihy se dozvíte mnohé, i to, co jste možná vědět nechtěli. Nejen o Škvoreckých a torontské „lepší společnosti“, ale i o upravnících a rádoby prezidentech v exilu/ dnes se spokojující s touhami býti velvyslancem /, pracovitých lidech a vyžírčích, slušných lidech i blbech mezi námi. A co se týká toho divného názvu? Až knihu dočtete, bude vám dávat smysl, je to ve skutečnosti velice pozitivní název: „emigrace je hněj země, která ji proměňuje v kvetoucí sad.“ Je-li to tedy opravdu poslední svazek, díky za něj, je to opravdu „opus magnum“. Jestli knihu chcete, zeptejte se paní Hanzlíkové ve Waterloo, bude vědět kde ji sehnat.

...A SOKOL OPĚT VZLÉTL!

Marie Vejdová

Nevím, co se čtenáři dozvěděli o XII. Všesokolském sletu z krajanského tisku a hned předesílám, že přes všechny obavy, které snad mohly vnášet stín do sokolských myslí, byl to velký úspěch a vítězství Tyršových, po dlouhá desetiletí zakázaných, ideálů.

V den průvodu 3. července lemovaly ulice davy lidí. Ti mladší s podivem zírali na ty starší, překvapeni slzami štěstí, za které se nestyděli ani ti v průvodu, ani ti přihlížející na chodníku. Vláda komunismu a potírání sokolské myšlenky trvala přece jenom příliš dlouho a mladá generace o Sokolu nevěděla nic. Spontánní nadšení doprovázelo volání hesel „Kanada zdraví Prahu“, „Sejdeme se na Strahově“, „Ať žije Sokol“, „Už jsme zase tady“ a mnoho a mnoho dalších. Průvod trval asi tři hodiny a bylo věru nač se dívat! Bratři a sestry ze Slovenska, mohutná výprava z USA, my z Kanady, Sokolové ze Švýcarska, z Francie, Rakouska, k tomu ta pestrost krojů, nádherné historické prapory a standarty a k tomu hrdost a nadšení, že patříme k této velké Sokolské rodině. Ale já vám nechci psát, co už možná víte, spíše vám chci vypsát pocity a příhody, které se do novin nedostaly. Z Kitcheneru-Waterloo nás bylo pět žen a patřily jsme k torontskému čtverci Karnevalu /jak se naše skladba jmenovala/ 6x6 cvičenek. Šestá Sokolka, která doplnila naší řadu byla z New Jersey. Byla už z třetí generace, prarodiče emigrovali ze Slovenska do USA. Neuměla ani slovo slovensky a skladbu Karneval složenou na překrásnou hudbu Ant. Dvořáka se učila sama podle videokazety. Naučila se i skladbu „Věrná garda“ a tu s ní cvičil její syn - 4. generace v USA! Klobouk dolů! Děvčata z Toronta a z Montrealu cvičila s kroužky a skladbu je naučila patnáctiletá Tereška z Montrealu. Už na se cvičné zkoušce v květnu v Torontě neudělaly ani jednu chybu! A ta Tereška cvičila ještě „Karneval“ a „Kužele“!

Zkoušky v neděli a v pondělí byly úmorné. „Větrná hora“ Strahov, jak se mu přezdívalo před léty, se proměnil v nelítostnou Saharu. Kropící vozy dělaly co mohly i nás osvěžovaly, ale přesto došlo k nevolnostem. Ale z nás nikdo nepadl, vydržely jsme! Dívky s kroužky cvičily půl skladby staré z roku 1948 a půl nové, na modernější hudbu.

Žákyně v zeleném a se stuhou a s míčkem měly nejhezčí nástup. Na strahovské ploše se objevil velký zelený čtverec uprostřed a útvary L v každém rohu a na znamení se do těchto L útvarů vklínil menší čtverec. Všechny skladby měly nádhernou hudbu. Tribuny byly plné - jen severní byla nepřístupná. Jsou před ní totiž hřiště pro míčové sporty, zabranující dobrému výhledu na plochu stadionu. Ceny vstupenek byly přijatelné - od 90 Kč, studenti a důchodci 40 Kč. Ovšem ceny na hlavní tribunu byly až příliš luxusní - od 140 do 750 Kč! Pochopitelně ta nejlepší místa byla prázdná.

Pan prezident v době Sletu přijímal ve Philadelphii cenu Svobody, ale přes to stačil navštívit aspoň závěrečný den. Ani televize neměla pro nedostatek peněz vysílat, ale pak asi někdo praštil pěstí do stolu a byla i televize. Ve středu dokonce přímý přenos...

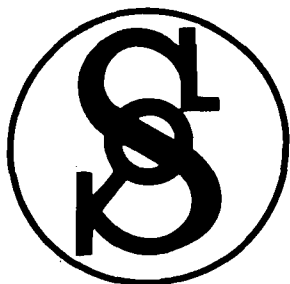
Do hotelu za námi přišel starý věrný známý ze St. Jacobského vystoupení Jarda Štercl s paní a přišla nás pozdravit i Yveta Simonová. A na Karlově mostě vyhrávala skupina Karmína, kterou jsme v St. Jacobs přivítali právě před rokem! Samozřejmě jsme se k nim přihlásili a radost byla vzájemná! Jak je ten svět malý, když je svobodný!

Pochodování „V dlouhých hustých řadách“ nám moc nešlo, to musím přiznat. Pořád někdo vykukoval z řady. Ale na zahájení to už bylo skoro „perfect“. Byla jsem zvědavá co to se mnou udělá, zda mi přeběhne mráz po zádech, až vyjdeme z brány borců za zvuků Sukovy skladby „V nový život“/Slyš polnice zní/. Mnohým z nás naskočila husí kůže a slzy vyhrkly do očí! Vítejtej obnovený Slete, vítejtej Sokole, vítejtej NOVÝ ŽIVOTE! Ten pocit sounáležitosti umocněný minulostí a dlouhou, dlouhou a beznadějnou emigrací, to prostě nelze popsat! A pak stisk rukou a už jsme byly na ploše! Zahajovaly jsme! Nejprve vyšly dva proudy do stran a do středu vpochoďovali vlajkonoši a za nimi další cvičenky ve fialových sukních. Bylo nás přes tři tisíce... A potom se ozvaly velebné tóny naší národní hymny a vlajky počaly dů-

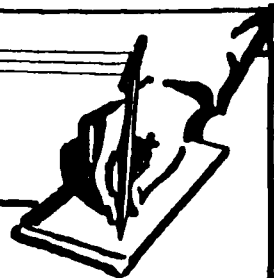
stojně stoupat na stožáry...Začaly jsme zpívat „Kde domov můj“, ale dál jsme se nedostaly. Nějak se nám zadržlo hrdlo...A potom, za velkého potlesku, polonézou už na značky. Ze skladby jsme znaly jen náš čtverec a když jsme se večer dívaly na televizi a viděly celý stadion a různá uskupení, bylo nám dobře u srdce.

Skladba „Věrná garda“ v klasických sokolských úbo-rech-modrá sukně, halenka s ornamenty na rukávech, muži v modrých šponovkách - to byla vážnost a hrdost. A pak tu byli dorostenky, dorostenci, žáci a žákyně. A nejmenší drobotina. Rodiče a děti a děti s cvičiteli. A jeden mrňous zmeškal nástup a utíkal a utíkal až do prvních řad. A stihl začátek skladby, zatleskali jsme mu. Za to, že se Slet povedl nad všechna očekávání patří dík všem obětavým cvičitelům i organizátorům a ovšem i všem těm 23.000 cvičenců, kteří dobrovolně ne-

jenom nacvičovali, ale do cvičení vložili i kus svého srdce. A proto nashledanou na Strahově v roce 2000 při slavnostech XIII. Vsesokolského sletu! A pokud pojedete do našich republik - kupte si los „Růže pro slet“ za 10 Kč! Utratíte 50 centů, přispějete na dobrou věc a ještě můžete vyhrát!

NAPSALI NÁM...

Žijeme v podivné demokracii, kde potřeby agresivních a dobře organizovaných menšin jsou hbitě uspokojovány na úkor - či dokonce proti vůli - většiny. Zdá se, že tuto podivnou demokracii pomalu nahrazuje jakýsi nový druh diktatury - snad diktatury dolaru? Ve svém životě jsme prošli obdobím, kdy Ježíšek byl násilím nahrazován netradičním Dědou Mrázem, ale ani potom si komunisté nedovolili zcela zakázat Vánoce. Je proto neuvěřitelné, že v Kanadě se vážně

debatuje o zrušení vánočních svátků, aby se jimi podstatná část welfare recipientů necítila dotčena, protože vánoční duch není jaksi v tradici jejich domovů...A tak k nám míří obdoba dědka Mráze - Frosty the Snowman - bytost, která nás všechny má přimět zapomenout vlastní kulturu a přijmout tradici novou, kýmisi předžvýkanou, která nás bude spojovat pod heslem „shopping“ v beztvárnou masu spotřebitelů...Kdo že to nemůže zapomenout na Dědu Mráze?

Článek „Na vlnách nostalgie i obav“ ve 26. čísle Dobrého dne promluvil drtivě většině čtenářů ze srdce a měli bychom si vážít lidí, kteří se nebojí říci, nebo napsat co si myslí, navzdory politickému diktátu doby./Political correctness/. Ovšem autor se mylí, píše-li, že jsme se vymknuli z moci komunistických domovnic. Jsou tady mezi námi a číhají na každou příležitost, kdy se někdo vyjádří proti oficiální /party?/ linii a hlídají, aby nikdo nevybočil z úhlu jejich omezeného pohledu. Většinou to jsou duševní hokynáři provázející lidstvo patrně za všech dob i režimů.

Ovšem konečnou a zatím nezodpovězenou otázkou zůstává - KDO a PROČ všechny změny života v Kanadě organizuje a řídí??

S pozdravem Karel Slezák, London.

Dobrý den!

Drazí přátelé, děkuji vám za věrné zasílání časopisu odbočky. Většina předcházejících čísel „odjela“ s naší návštěvou do historických zemí, což je vynikající visitka...

Já sama mám Dobrý den v oblibě od prvního čísla. V době, kdy časopisy zanikaly či se hádaly, vy jste měli odvahu začít s Dobrým dnem a navíc s písničkami. Jako byste připomínali, že stále existuje ještě jiný svět, než ten plný starostí...

Přátelsky Vaše Eda Ottová, Toronto.

DOBRÝ

DEN !

28.číslo Dobrého dne se mi líbí a tak vám znovu vyjad-
řuji svou podporu ve vašich názorech. Tu budete asi potře-
bovat /.../,hodně lidí - jen co já znám - vás prohlásí za
komunistu, nebo při nejmenším za toho, který neví co chce.
Ale my, lidé svobodné vůle pravdu neustále hledáme a tím
jsme k ní blíží, než ti, kteří „už jí dávno znají“/.../
Přeji vám zdar ve vaší záslužné práci a hodně zdraví.

S pozdravem „Pravda vítězí“ váš
Josef Vavřík, Kitchener.

Srdečně Vás zdravím. Děkuji za Dobrý den - opakuji,
děláte to na jedničku. Vaše noviny mají opravdu šmrnc, šest-
náct stránek a jeden se toho dozví víc než odjinud.
Obzvlášt mě potěšila zpráva došlá těsně před uzávěrkou/.../
Buďte zdrav a čil a mějte se fajn a prima!

Richard Hanzlík plk.v.v.Toronto.

Někdo to rád chladné...

Dr. Jiří Bubeník/Guelph/

dokončení

Několik týdnů před odjezdem do Kanady jsme se vydali
na několik dní do Valdezu, přístavu na jihovýchodním
pobřeží Aljašky. Valdez je konečným cílem 1800 km
dlouhého ropovodu, který přivádí naftu z Point Ba-
rrow až na pobřeží, kde je naložena do obrovských tanko-

vých lodí. Podnik, který spravuje ropovod, zvaný Alyeska, provádí zdarma túry přístavem. Soukromě se tam nikdo nedostane. Celá oblast je přísně střežena a nežli vás vezmou do autobusu, musíte projít přísnější kontrolou než jakou znáte z mezinárodních letišť. Všechny tašky, kamery i kapsy jsou prohledány. Podobnou prohlídku jsem před tím zažil jenom jednou - na letišti v Izraeli.

Po návratu z túry jsme zjistili, že se nám někdo vloupal do traileru. Zloděj musel být zkušený „profesionál“, protože při vloupání ani stan nepoškodil. Podle stop zanechaných ve stanu jsme pachatele asi překvapili při čí-
nu, protože trailer opustil v takovém chvatu, že ani neměl čas pobrat několik krabic, které nechal na zemi. Sledovali jsme jeho stopy v podobě prázdných krabic, nějakých sto metrů od stanu, pak se nám ztratily v hustém podrostu lesíka. Den před tím jsme četli vyhlášku vyvěšenou na táborním oznamovateli. Varovala turisty, aby byli opatrní a vše dobře zavírali a hlavně nenechávali ve stanech jídlo. Že zloděje zajímaly jen krabice s jídlem svědčilo o tom, že pachatelem byl černý medvěd navyklý živit se odpadky a zejména krádežemi. O dvě hodiny později jsme ho viděli, jak se potuloval opět kolem našeho stanu. Byl to medvědí teenager, ne více jak dva roky starý, ale i tak vážící již skoro metrák.

Po návratu do Fairbanksu už jen zbývalo rozprodat nábytek, před rokem koupený většinou z druhé ruky. Pro velkou vzdálenost dopravy, je nábytek na Aljašce poměrně drahý a tak se vyplatí kupovat jej od někoho kdo se musí stěhovat a nebo kupovat nábytek vyřazený armádou. I tak nás ale překvapilo, že jsme vše prodali za tu samou cenu, za kterou jsme nakoupili.

Konečně začátkem července jsme vyrazili na cestu domů. Byli jsme snad ještě více naložení než loni, když jsme jeli sem. Každý si chtěl vzít nějaký ten suvenýr a tak se pera u auta jen prohýbala. Já jsem jen doufal, že to nějak vydrží než dojedeme do civilisace. Ale marná naděje. Asi padesát kilometrů východně od Delta Junction, malé osady 250 km od Fairbanksu, jsme náhle uslyšeli tlumenou ránu někde vzadu za autem. Šlápnul jsem na brzdu a mrknul do zpětného zrcátka, kde jsem uviděl modravý kouř stoupající v místě, kde má trailer kola. Nejprve jsem myslel, že praskla

*Dobry den!
Leto 1994*

pneumatika, což by byla poměrně nepatrná oprava, ale škoda byla mnohem závažnější. Pod vahou naložených věcí nám prasklo levé péro a trailer seděl rovnou na pneumatice. Naštěstí se mě podařilo zbytek péra dostatečně podepřít, abych se mohl opatrně vrátit do Delta Junction. V místní garáži mi ale sdělili, že musím jet zpátky těch 250 km do Fairbanksu koupit nové péro. A tak jsme tam přenocovali a druhý den jeli pro součástku do Fairbanksu, o kterém jsem si myslel, že už jej

nikdy neuvidím. Po ztraceném dnu, ale s novými péry /nechal jsem vyměnit obě strany/ jsme konečně vyrazili na další cestu. Při vši smůle jsme vlastně měli štěstí, že se nám to stalo „jen“ 250 km od Fairbanksu a garáž byla jen směšných 50 km daleko. Nehoda se klidně mohla stát půl tisíčovky kilometrů dále, v lidupusté divočině.

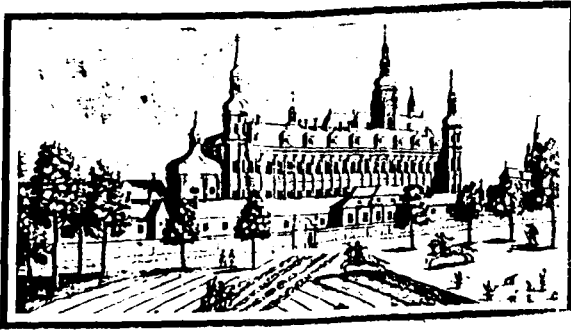
Zbytek cesty jsme si vesele užívali jen asi tři dny. Pak začalo lejt jako z konve a nám začalo zatékat do auta. Jak jsme později zjistili, uvolnilo se nám sklo v zadním okně ve Fairbanksu vyměněném a tak jsme měli v autě denně záplavu.

Poslední noc na cestě jsme ztrávili poblíž Sudbury. Už při stavbě stanu jsme pozorovali nepříjemně přibývající husté mraky komárů. Zánlava těch malých bestii vnikla do stanu a přes veškerou snahu nás všech je pobít, byl výsledek pramizerný. Nikdo z nás nespal a tak jsme ráno už po čtvrté hodině balili a pokračovali, značně unaveni, směrem na Toronto a Guelph.

Už je to nějaký čas co jsme zpátky doma. Desítky fotek, diapositivů i několik hodin natočených videopásků nám bude vždy připomínat ten rok plný překvapení, zážitků, různých nesnází a hřejivého pocitu zadostiučinění, že jsme to dokázali. Že jsme prožili rok našich životů v exotické krajině Dalekého Severu a že ten kousek té zmrzlé Zeměkoule, v těchto dnech už tak neuvěřitelně daleko, nám byl nějaký čas domovem, na který nikdy nezapomeneme!

Sbohem Aljaško a snad někdy - na shledanou!

KONEC

Královské město OLOMOUC,
perla Hané, do roku 1642
hlavní město Moravy...
Svou malebností a histo-
rickými památkami předčí
Olomouc ostatní moravská
města.

Bývali Čechové...

Richard Hanzlík

Už dávno jsou ty doby ty tam, co nás ve škole učili kdo byli Přemyslovci a mne od té doby zajímalo, co všechno měli tito společného s mým rodným městem Olomoucí. Jednou z hlavních postav historických dějů, o které jsem měl od dětství neutuchající zájem, byl Břetislav.

Když v roce 1019 připojil český kníže Oldřich k českému přemyslovskému státu Moravu, ustanovil správcem země svého syna Břetislava, který si za své sídlo zvolil Olomouc, protože tamní hrad zaujímal mezi ostatními moravskými hrady přední místo. A sem, do tohoto svého sídla v centru Moravy, se rozhodl přivést svoji nevěstu. Tou vyvolenou byla Jitka, dcera rakouského markraběte Jindřicha a sestra německého knížete Oty. Byla krásná jako z růže květ a pověst o její kráse se rozšířila i do Čech. Když se zpráva o její spanilosti donesla k sluchu Břetislava, řekl si šuhaj, že ta a žádná jiná. O velkém vzplanutí Břetislavově svědčí i slova, která mu do úst klade o pouhých 80 let později kronikář Kosmas: „Buď mi bude údělem výtečný snátek, anebo se ponořím ve věčný posměch. Není možná, aby Jitka nebyla má, dcera rodem ušlechtilá, panna sličná, velmi líbezná, nad světlo sluneční jasnější, než život mi dražší...”

Únos v dnešní době není věru nic neobvyklého. Není dne, aby někdo někoho neunesl i když důvody bývají už daleko méně romantické a také unášená oběť už tak dychtivě nespolupracuje s únoscem, jako v oněch dobách rytířských. Tehdy, nemohl-li zamilovaný získat svou milou jinak, hajdy do šopy

pro žebřík! Leč budiž tu poznamenáno, že v Břetislavově případě tomu tak ani zdaleka nebylo. Žebřík ano, ale až o něco málo později...

Doraziv k sídlu markraběte se svou družinou, k svému nemalému zklamání Břetislav shledal, že otec je zásadně proti vdavkám a chrání dceru jako oko v hlavě ve svinibrodském klášteře. Hodnou chvíli trvalo, než se konečně podařilo až po uši zamilovanému spatřit tu svou kráčet se svými družkami do kostela. Chvíle, na kterou tolik čekal... Ještě téhož večera došlo na žebřík...

Krátce po návratu do olomouckého hradu se dal Břetislav s Jitkou oddat. Stalo se tak ve staré hradební kapli svatého Václava za přítomnosti svého otce, knížete Oldřicha. Po nějakém čase nechal Břetislav vybudovat na malém návrší severně od hradu malý hrádek, který sloužil jeho paní za letní sídlo. Na tomto místě byl v roce 1077 založen knížetem Otou I. Sličným a jeho manželkou Eufemií Uherskou benediktinský klášter Hradisko s kostelem sv. Štěpána, pohřební místo olomouckých Přemyslovců...

Kdo byl Břetislav I.? Není to ovšem jen únos nevěsty, který se dočkal dnešních dnů a našel cestu do našich učebnic. Hle, co o něm uvádí „učebná knížka dějepisu“ vydaná „kněhkupcem“ Fr. A. Urbánkem, Praha, Vodičkova ul. č. 11 v roce 1873/Vázané 50 kr., seš. 40 kr./:

Oldřich a Božena měli syna jménem Břetislav. Byl to udatný jinoch, jenž získal sobě velikou slávu hrdinstvím svým ještě za živobytí a panování otce svého. Když kníže polský Boleslav Chrabrý roku 1025 zemřel, nastaly v Polsku mezi členy panovnické rodiny rozepře. Štěpán, král uherský, od jedné z obou sporných stran do Polska ku pomoci přivolaný, odtrhl od říše polské Moravu a Slovensko. Tu vzpomněl sobě hrdinský Břetislav /I./, že jsou to země, jež někdy proti všemu právu sobě přivlastnil Boleslav Chrabrý. I vytáhl se statečnými Čechy do pole a i s Poláky i s Uhry bojuje, získal Moravy zpět. Slovensko spojeno jest však s Uhrami, v kterémž to svazku po dnes trvá.

Po smrti otce svého /r. 1037/ stal se Břetislav knížetem českým. Ale Čechy mu byly příliš malými; chtěl si velké říše zjednat. I sebral vojsko, vtrhl do země polské a zmocniv se jí, sebral tam, kde co pěkného našel, jako: krásné obrazy, veliké zvony atd., a naloživ to na vozy, do-

vezl do Prahy. Ale nad ničím nejevili Čechové tak nelíčenou radost, jako nad ostatky sv.Vojtěcha. Vojínové, kteří byli k tomu zvoleni, aby vyzdvihli jeho svaté tělo, byli se připravovali k tomu dílu třídním postem a těžkým pokáním. Veliké množství lidu z Prahy vyšlo jim vstříc. Před městem pak biskup Šebíř /Severius/ a kníže Břetislav převzali tělo mučeníka Páně a nesli je sami do chrámu sv.Víta...

Břetislav I. zemřel 10.ledna 1055 v Chrudimí zanechav po sobě nejlepší paměť ze všech českých knížat 11.století. Byl, opět podle slov Kosmových „kníže jenž zářil vrcholem ctností, národa českého perla a zářící hvězda svých otců“.

 MORNING STAR
Restaurant

Milada Hanzlová

89 Ontario St.
Kitchener, Ont.

Bus: 576-5998
Home: 894-9217

Otevřeno:
Pondělí - Sobota
8:00 - 18:00

CARLSBAD
CATERING

Jan & Zuzana
Havelka
Tel. 836-4987

- sandwiches
- party trays
- salads
- cakes
- desserts

Guelph

Znovu připomínáme, že stále sbíráme a strádáme účtenky od firmy Zehr's. Jsme vám proto vděční, když po uložení vašich nákupů do lednic, komor, spíží a freezrů, pro vás nepotřebný útržek odevzdáte komukoliv z výboru Sdružení, či přímo paní Marii Hanzlíkové /884-3851/. Děkujeme za spolupráci!

Domky, domky
staré, nové -
jen od Hanky
Matysové!!

HANA MATYS
Sales Representative

470 Highland Road West
Kitchener, Ont. N2M 3C7
Fax: 742-7954

Bus: 742-1200
Res: 578-5970

Pište nám!

Vladimír Bubák
22 Murray Hill Crt.
Kitchener, Ontario
N2E 1N9

